॥ जनमेजय उवाच ॥ अनुतप्ये च पापेन न च धर्म्मं विलोपये । बुभूषुं भजमानञ्च प्रीतिमान् भव शौनक ।
॥ शौनक उवाच ॥ क्षित्वा दम्भञ्च मानञ्च प्रीतिमिच्छामि ते नृप । सर्व्वभूतहितं तिष्ठ धर्म्मञ्चैव प्रतिस्मरन् ।
न भयान्न च कार्पण्यान्न लोभात्त्वामुपाक्षये । तां मे दैवीं गिरं सत्यां शृणु त्वं ब्राह्मणैः सह ।
सोऽहं न केनचिच्चार्थी त्वाञ्च धर्म्मादुपाक्षये । क्रोशतां सर्व्वभूतानां हाहाधिगिति जल्पतां । ५६३
वक्ष्यन्ति मामधर्म्मज्ञं त्यक्ष्यन्ति सुहृदो जनाः । ता वाचः सुहृदः श्रुत्वा संज्वरिष्यन्ति मे भृशं ।
केचिदेव महाप्रज्ञाः प्रतिज्ञास्यन्ति तत्त्वतः । जानीहि मे कृतं तात ब्राह्मणान् प्रति भारत ।
यथा ते मत्कृते चेमं लभन्ते ते तथा कुरु । प्रतिजानीहि चाद्रोहो ब्राह्मणानां नराधिप ।
॥ जनमेजय उवाच ॥ नैव वाचा न मनसा पुनर्ज्जातु न कर्म्मणा । द्रोग्धाऽस्मि ब्राह्मणान् विप्र चरणावपि ते स्पृशे ।
इति श्रीमहाभारते शान्तिपर्व्वणि आपद्धर्म्मपर्व्वणि इन्द्रोतपारीक्षितीये एकपञ्चाशदधिकशतोऽध्यायः ॥ १५१ ॥

॥ शौनक उवाच ॥ तस्मात्तेऽहं प्रवक्ष्यामि धर्म्ममावृत्तचेतसे । श्रीमान्महाबलस्तुष्टः स्वयं धर्म्ममवेक्षसे । ५६५
पुरस्ताद्दारुणो भूत्वा सुचित्रतरमेव तत् । अनुगृह्णाति भूतानि स्वेन वृत्तेन पार्थिवः ।
कृत्स्नं नूनं स दहति इति लोको व्यवस्यति । यत्र त्वं तादृशो भूत्वा धर्म्ममेवानुपश्यसि ।
हित्वा तु सुचिरं भक्ष्यं भोज्यञ्च तप आस्थितः । इत्येतदभिभूतानामद्भुतं जनमेजय ।
योऽदुर्लभो भवेद्दाता कृपणो वा तपोधनः । अनास्थेयं तदित्याहुर्नातिदूरेण वर्त्तते ।
एतदेव हि कार्पण्यं समग्रमसमीक्षितं । यच्चेत् समीक्षयैव स्यात् भवेत्तस्मिंस्तु गुणः । ५६४०
यज्ञो दानं दया वेदाः सत्यञ्च पृथिवीपते । पञ्चैतानि पवित्राणि सृष्टं सुचरितं तपः ।
तदेव राज्ञां परमं पवित्रं जनमेजय । तेन सम्यग्गृहीतेन श्रेयांसं धर्म्ममाप्स्यसि ।
पुण्यदेशाभिगमनं पवित्रं परमं स्मृतं । अत्राप्युदाहरन्तीमां गाथां गीतां ययातिना ।
यो मर्त्यः प्रतिपद्येत आयुर्जीवितमात्मनः । यज्ञमेकान्ततः कृत्वा तत् संन्यस्य तपश्चरेत् ।
पुण्यमाहुः कुरुक्षेत्रं कुरुक्षेत्रात् सरस्वतीं । सरस्वत्याञ्च तीर्थानि तीर्थेभ्यश्च पृथूदकं । ५६५५
यत्रावगाह्य पीत्वा च नैनं श्वोमरणं तपेत् । महासरः पुष्कराणि प्रभासोत्तरमानसे ।
कालोदकञ्च गन्ताऽसि लब्धायुर्ज्जीविते पुनः । सरस्वतीदृषद्वत्योः सङ्गमो मानसः सरः ।
स्वाध्यायशीलस्थानेषु सर्व्वेष्वेवमुपस्पृशेत् । त्यागधर्म्मः पवित्राणां संन्यासं मनुरब्रवीत् ।
अत्राप्युदाहरन्तीमा गाथाः सत्यवता कृताः । यथा कुमारः सत्यो वै नैव पुण्यो न पापकृत् ।
न ह्यस्ति सर्व्वभूतेषु दुःखमस्मिन् कुतः सुखं । एवं प्रकृतिभूतानां सर्व्वसंसर्गयायिनां । ५६६०
त्यजतां जीवितं श्रेयो निवृत्ते पुण्यपातके । यत्त्वेव राज्ञो ज्यायिष्ठं कार्य्याणां तद्ब्रवीमि ते ।
बलेन संविभागैश्च जय स्वर्गं जनेश्वर । यस्यैव बलमोजश्च स धर्म्मस्य प्रभुर्नरः ।
ब्राह्मणार्थं सुखार्थं हि त्वं पाहि वसुधां नृप । यथैवैतान् पुराऽक्षेप्सीस्तथैवैतान् प्रसादय ।
अपि धिक्क्रियमाणोऽपि त्यज्यमानोऽप्यनेकधा । आत्मनो दर्शनाद्विप्रान्न हन्ताऽस्मीति मार्गय ।
घटमानः स्वकार्य्येषु कुरु निःश्रेयसं परं । हिमाग्निघोरसदृशो राजा भवति कश्चन । ५६६५